

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. L.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
 Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. prosince 2018, OAM-184/LE-LE05-LE05-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 12. 2018 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a

cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce správní orgán porušil rovněž ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce má zato, že v jeho případě jsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž tyto důvody správnímu orgánu sdělil ve své věrohodné výpovědi a doložil listinnými důkazy. Správní orgán však dle jeho názoru nezjistil řádně skutkový stav věci, nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a zcela nesprávně pak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce připomněl, že se v případě návratu do vlasti obává pronásledování a vzniku vážné újmy ze strany věřitelů, kteří mu půjčili peníze, které není schopen zaplatit. Tito věřitelé mu nyní vyhrožují. Přestože se jedná o nestátní aktéry, dle žalobce není státní moc v zemi původu sto poskytnout mu dostatečnou ochranu. Jestliže správní orgán dospěl k opačnému názoru, ten dostatečně neodůvodnil a nezjistil dostatečně skutkový stav ohledně schopnosti státních orgánů Moldavska ochránit život žalobce před pomstou věřitelů, které žalobce popisuje jako „bandity“. Napadené rozhodnutí tak vychází toliko z nepodložených domněnek a nikoliv z řádně zjištěného skutkového stavu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve stanovisku k žalobě vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby, příp.
7. její odmítnutí pro neurčitost žalobních bodů. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a shromážděné aktuální informace o situaci v zemi původu. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.
8. K obavě žalobce z pronásledování a vzniku vážné újmy ze strany věřitelů a jeho tvrzení, že moldavské státní orgány nejsou schopné zajistit mu dostatečnou ochranu, žalovaný uvedl, že mezinárodní ochranu je možné udělit cizinci, pouze bude-li během řízení

zjištěno, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že mu hrozí vážná újma z důvodu dle § 14 a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce však během správního řízení uvedl, že v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu dluhu (ochrany před věřiteli), který má v zemi původu. Dle žalovaného tato skutečnost azylově relevantní není. V případě žalobce rovněž nelze konstatovat, že by mu příslušné moldavské státní orgány odmítly poskytnout ochranu, nebo poskytnutí ochrany nebyly schopny, pokud by o ni požádal. Z informací, které správní orgán shromáždil, je zřejmé, že Moldavsko je funkční stát, jehož úřady a bezpečnostní aparát mají území státu (s výjimkou Podněstří) zcela pod kontrolou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
10. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 27. 8. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 7. 9. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti uvedl, že doma dluží peníze, že mu narůstají úroky a ti lidé chtějí peníze zpátky a už mu vyhrožovali. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že z Moldavska odjel dne 15. 5. 2017, protože tam měl dluh, který nesplácel, přičemž kvůli úroku se ještě zvětšil. Uvedl, že tady chtěl pracovat a zkusit na splacení dluhu vydělat peníze. V Moldavsku neměl co dělat, je to chudý stát a vydělat tam tolik peněz je nemožné. Dále žalobce uvedl, že měl problémy i s dluhem v bance, ale to že už je vyřešeno. Teď má problém jen s věřiteli, které označil za „bandity“. Žalobce dodal, že v jeho zemi, když člověk potřebuje rychle větší sumu peněz, tak jde za takovými lidmi, protože v bance je nereálné si takovou sumu peněz půjčit, protože v Moldavsku je práce placená málo a tady byla šance na to vydělat. K dotazu správního orgánu sdělil, že jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Dodal také, že věřitelé mu vyhrožují a že také nemá kde bydlet, protože po rozvodu zůstal dům bývalé manželce, která tehdy ještě měla na starosti děti.
11. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku ze dne 20. 4. 2018, Výroční zpráva organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Informace OAMP ze dne 20. 6. 2018 Moldavsko - Bezpečnostní a politická situace v zemi a Informace MZV ČR, ve věci čj. 107328/2017-LPTP, ze dne 8. 9. 2017.
12. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 26. 9. 2018.
13. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-

- 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 až § 14a zákona o azylu.
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
18. Jak pronásledování, tak i vážná újma tedy může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců. Je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.
19. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle zmíněného ustanovení věnoval na

straně 3 napadeného rozhodnutí a s jeho závěrem nutno souhlasit. Z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a není nijak politicky aktivní. Ve své vlasti tedy nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl postihován azylově relevantním způsobem.

20. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděný důvod žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce vyslovil obavu z ohrožení ze strany věřitelů (dle jeho slov „banditů“), kteří od něj vymáhají splacení dluhu (peněz, které si od nich půjčil). Tento žalobcem uváděný důvod žalovaný posoudil na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 5 a 6. Krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že původcem pronásledování může být sice i soukromá osoba, ale pouze za předpokladu, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. V případě žalobce však k takovému závěru dospět nelze, neboť ze shromážděných informací o zemi původu plyne, že žalobce jako občan země měl a má možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jejich práv a svobod na příslušné státní orgány Moldavska, neboť jeho bydliště je na území pod kontrolou vlády. Žalobce se však na státní orgány se žádostí o pomoc neobrátil, nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či selhání vnitrostátní ochrany.
21. Pokud tedy žalobce neučinil možné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, všechny zde krajským soudem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Byť tedy žalobce mohl mít problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Moldavsku nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány, že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že žalobce žádné možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004, platí, že *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*.
22. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*

23. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
24. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci udělena mezinárodní ochrana, nevznsl.
25. Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
26. Ze žaloby vyplývá, že žalobce má zato, že splňuje podmínky i pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
27. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
28. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci

mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Moldavsko patří mezi státy, které trest smrti zrušily.

29. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b/ zákona o azylu), když mimo jiné přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
30. Žalovaný správně a zcela dostatečně vyhodnotil žalobcovy obavy z ohrožení ze strany věřitelů obdobně jako v části týkající se § 12 zákona o azylu tak, že tuto žalobcovu obavu nelze považovat za hrozící vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu a že žalobce měl své problémy v první řadě řešit se státními orgány ve své zemi, což neučinil.
31. Krajský soud tedy opakuje, že žalobce všechny možné relevantní kroky pro svoji ochranu neprovedl, ani se o to nepokusil. Přitom, jak už je také shora uvedeno, pokud žadatel o mezinárodní ochranu neučiní kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. V této souvislosti krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu ... tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, nebo ze dne 13. 9. 2014, sp. zn. 4 Azs 160/2004 Sb.). Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem, že žalobcovy obavy z návratu do země původu nelze považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.
32. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na zprávu MZV ČR čj. 107328/2017-LPTP, ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Moldavska žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob.
33. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
34. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Moldavsku ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud se zcela

ztotožňuje se závěrem, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

35. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
36. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
37. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
38. Dlužno dodat, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že úvahy žalovaného vycházejí z nepodložených domněnek a nikoli z řádně zjištěného skutkového stavu věci. K tomu krajský soud konstatuje, že žalovaným shromážděné informace o zemi původu žalobce (shora vyjmenované), které jsou založeny ve správním spisu, shledal objektivními, transparentními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71). Žalovaný takové v praxi obvyklé podklady, mezi které patří právě informace nevládních organizací působících na poli ochrany lidských práv (zde zpráva organizace Amnesty International), aktuální informace z databáze ČTK či informace Ministerstva zahraničních věcí, použil. Krajský soud tedy uzavírá, že podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje pro posouzení situace žalobce za daného stavu za zcela dostatečné.
39. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z informací z více různých zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. listopadu 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně